

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 720/2020
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 250/19 од 05.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 250/19 од 05.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж рр 250/19 од 05.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 153/18 од 19.03.2019. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиоца је делимично усвојен. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења због повреде права на правично суђење у разумном року износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом почев од 19.03.2019. године као дана пресуђења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца преко досуђеног износа до тужбом траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате, према средњем курсу Народне банке Србије, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж рр 250/19 од 05.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору Прр 153/18 од 19.03.2019. године у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка.

Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 87/18), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 45/2010, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 350/2018 од 19.03.2018. године. О праву тужиоца за новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужилац указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим, у пресуди која је приложена уз ревизију није реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији као што је у овој парници, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.08.2018. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском тужиоца од 26.12.2018. године, тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је постављен захтев за исплату 3.000 евра у динарској противвредности.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале

вредности и закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић